

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. 5. 2022, sp. zn. 22 Cdo 2724/2021, ECLI:CZ:NS:2022:22.CDO.2724.2021.3

Číslo: 14/2023

Právní věta:

V řízení o relativní neúčinnosti vypořádání společného jmění manželů (§ 737 odst. 1 o. z.) není významné, že žalovaný nedlužný manžel projevilsouhlas s dluhem vůči věřiteli bez zbytečného odkladu poté, co se o dluhu dozvěděl. V takovém případě může (bude-li vyslovena neúčinnost vypořádání společného jmění manželů) být ve vykonávacím řízení postižena celá masa společného jmění, avšak jen do výše, jíž by představoval podíl dlužníka, kdyby bylo společné jmění zrušeno a vypořádáno podle § 742 o. z. Uvedené skutečnosti lze uplatnit návrhem na (částečné) zastavení vykonávacího řízení (§ 262b o. s. ř., § 55 exekučního řádu).

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 31.05.2022

Spisová značka: 20 Cdo 2724/2021

Číslo rozhodnutí: 14

Číslo sešitu: 2

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Společné jmění manželů

Předpisy: § 737 odst. 1 o. z.

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Dotčená rozhodnutí:

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 23. 1. 2018, sp. zn. [20 Cdo 5160/2017](#), uveřejněné pod číslem 27/2019 Sbírkysoudních rozhodnutí a stanovisek, část občanskoprávní a obchodní

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. 6. 2021, sp. zn. [22 Cdo 753/2020](#), uveřejněný pod číslem 23/2022 Sbírkysoudních rozhodnutí a stanovisek, část občanskoprávní a obchodní

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 26. 6. 2013, sp. zn. [21 Cdo 2833/2012](#), uveřejněný pod číslem 101/2013 Sbírkysoudních rozhodnutí a stanovisek, část občanskoprávní a obchodní

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 9. 2007, sp. zn. [20 Cdo 2085/2006](#)

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 24. 4. 2012, sp. zn. [20 Cdo 1540/2010](#)

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 10. 12. 2013, sp. zn. [32 Cdo 2484/2012](#)

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 21. 6. 2022, sp. zn. [22 Cdo 215/2021](#)

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 11. 12. 2012, sp. zn. [22 Cdo 919/2011](#)

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25. 11. 2010, sp. zn. [21 Cdo 4817/2009](#)

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 20. 9. 2011, sp. zn. [22 Cdo 3215/2009](#)

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25. 5. 2020, sp. zn. [20 Cdo 3937/2019](#)

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. 7. 2011, sp. zn. [29 Cdo 270/2009](#)

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 4. 4. 2017, sp. zn. [26 Cdo 5020/2015](#)

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25. 9. 2012, sp. zn. [20 Cdo 1561/2012](#)

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 8. 2016, sp. zn. [20 Cdo 5402/2015](#)

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 23. 8. 2016, sp. zn. [20 Cdo 3416/2016](#)

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 10. 11. 2020, sp. zn. [20 Cdo 4160/2019](#)

Rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 25. 11. 2021, sp. zn. 28 Co 238/2021

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud zamítl dovolání žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 3. 2021, sp. zn. 16 Co 76/2021.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Žalobkyně se domáhala určení neúčinnosti dohod o vypořádání společného jmění manželů („SJM“), které uzavřeli žalovaná a její bývalý manžel A. K. 10. 11. 2016 a 3. 8. 2017.
2. Žalobkyně u Městského soudu v Praze podala proti společnosti O. žalobu s návrhem na vydání směnečného platebního rozkazu. Uvedené společnosti žalobkyně poskytla úvěr ve výši 900 000 Kč; uzavřela s ní dohodu o vyplnění blankosměnky a A. K. tuto dohodu podepsal jako avalista. Obě dohody o vypořádání společného jmění manželů ji zkracují v uspokojení její pohledávky ze smlouvy o úvěru.
3. Žalovaná navrhovala zamítnutí žaloby. Dluh A. K. vůči žalobkyni vznikl přes její nesouhlas, šlo o výlučný dluh A. K., nesouhlas s dluhem vůči žalobkyni (§ 732 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník - „o. z.“) učinila ve vyjádření k žalobě, neboť až ze žaloby se o dluhu dozvěděla. Tvrdila, že - vzhledem k tomu, že vyslovila vůči žalobkyni jako věřitelce nesouhlas s dluhem podle § 732 o. z. - má se soud zabývat především otázkou, zda dluh nelze uspokojit z podílu, kterého by se dlužníkovi A. K. dostalo při vypořádání podle § 742 o. z.; v kladném případě by vypořádáním SJM nebylo právo žalobkyně dotčeno. Žalovaná navrhla žalobu zamítnout též pro rozpor s dobrými mravy.
4. Obvodní soud pro Prahu 10 (soud prvního stupně) rozsudkem ze dne 10. 12. 2020, č. j. 26 C 29/2018-258, určil, že dohody o vypořádání společného jmění manželů ze dne 10. 11. 2016 (výrok I) a ze dne 3. 8. 2017 (výrok II), uzavřené mezi žalovanou a A. K., jejím bývalým manželem, na základě které žalovaná získala do svého výlučného vlastnictví pozemky par. č. 1 (jehož součástí je dům č. p. 2), par. č. 3, a par. č. 4, v katastrálním území H., obci P., jsou vůči žalobkyni právně neúčinné. Dále

rozhodl o náhradě nákladů řízení (výrok III).

5. Soud prvního stupně vyšel ze zjištění, že žalobkyně „v průběhu řízení získala vydáním rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 20. 4. 2018, č. j. 47 Cm 7/2018-18a (právní moc 23. 5. 2018 a vykonatelnost 29. 5. 2018), vykonatelný titul pro pohledávku ve výši 949 881,-Kč, ve výši 6 % úroku ročně z částky 949 881,- Kč od 7. 11. 2017 do zaplacení, ve výši 3 166,27 Kč a ve výši 47 949,- Kč za náklady řízení proti O. a A. K. (§ 589 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb.). Pohledávka vznikla v souvislosti se smlouvou o úvěru č. 797/2005 s datem vyhotovení listiny 9. 1. 2017 na částku 900 000,- Kč, kterou žalobkyně vyplatila na účet O. 13. 1. 2017 a kterou se O. zavázala splatit v 24 pravidelných splátkách počínaje dnem vyplacení finančních prostředků“.

6. Žalobkyně v řízení prokázala, že vykonatelnou pohledávku nemůže uspokojit z majetku O., ani z majetku bývalého manžela žalované A. K.; rozpor uplatnění nároku s dobrými mravy neshledal. K tomu, že žalovaná vyslovila s přijetím dluhu nesouhlas (§ 732 o. z.), nebylo možné podle soudu přihlídnout, neboť toto „ustanovení řeší problematiku, v jakém rozsahu bude možné postihnout majetek a to až v rámci případného exekučního řízení (jinak řečeno ve vazbě na procesní úpravu vykonávacího a exekučního řízení)“. Předpokladem relativní neúčinnosti dohody o vypořádání společného jmění je prokázání skutečnosti, že žalobkyně se nemůže uspokojit z majetku hlavních dlužníků, tj. společnosti O. či dřívějšího manžela žalované, a tudíž jsou vůči ní předmětné dohody neúčinné.

7. K odvolání žalované Městský soud v Praze jako soud odvolací rozsudkem ze dne 30. 3. 2021, č. j. 16 Co 76/2021-290, rozsudek soudu prvního stupně ve výroku I. a II. potvrdil (výrok I), a ve výroku III. změnil co do výše náhrady nákladů, jinak potvrdil (výrok II). Rozhodl také o náhradě nákladů odvolacího řízení (výrok III).

8. V odvolacím řízení šlo o posouzení odvolací námítky, že soud má v řízení o odpůrcí žalobě podle § 737 odst. 1 o. z. přihlížet k tomu, že manžel dlužníka uplatnil vůči žalujícímu věřiteli nesouhlas se vznikem dluhu tížícího jeho manžela - dlužníka podle § 732 o. z. Tuto otázku odpověděl odvolací soud záporně. Uvedl, že § 737 odst. 1 o. z. upravuje „speciální odpůrcí žalobu“, čímž se způsob ochrany práv třetích osob vůči vypořádání SJM stává srovnatelný se způsobem ochrany třetích osob vůči právnímu jednání dlužníka prostřednictvím „obecné“ odpůrcí žaloby upravené v ustanovení § 589 a násl. o. z. „Podstatou obou odpůrcích žalob je možnost věřitele domáhat se uspokojení pohledávky z toho, co neúčinným postupem z dlužníkovy majetku ušlo. Aby se věřitel mohl domáhat uspokojení pohledávky z ušlého majetku, musí se nejprve domoci určení neúčinnosti a až na základě vyhovujícího rozsudku může být tento majetek postižitelný ve vykonávacím řízení. Předpokladem úspěšnosti odpůrcí žaloby (obecné i speciální) je zjištění, že dlužník (povinný) nemá jiný majetek, ze kterého by se mohl věřitel uspokojit. Odpůrcí žaloba tedy sice umožňuje dosáhnout věřiteli uspokojení z ušlého majetku, zároveň ale nabyvatele tohoto majetku (manžela povinného) chrání tím, že brání účelovému vedení exekuce na tento majetek, pokud má povinný jiný postižitelný majetek. Speciální odpůrcí žaloba s sebou přináší i další možnosti, např. umožňuje věřiteli dosáhnout poznámky v katastru nemovitostí dle § 22 odst. 1, § 23 odst. 1 písm. q) zákona č. 256/2013 Sb., katastrální zákon“.

9. Dále odvolací soud uvedl: „Se systémovou změnou, kterou se speciální odpůrcí žalobou spojuje žalovaná, totiž posuzování skutečností rozhodných dle § 732, příp. § 742 o. z. již v řízení o této žalobě, nikoli až ve vykonávacím řízení, se odvolací soud neztotožňuje. Důvodem je jednak ustanovení § 262b zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád („o. s. ř.“), které je zjevným nástrojem aplikace ustanovení § 732 o. z. ve vykonávacím řízení, a dále pak samotná podstata dotčení práva věřitele, ke které se vyjádřil Nejvyšší soud v judikatuře k ustanovení § 150 odst. 2 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, a která ob stojí i po 31. 12. 2013, totiž že vypořádání SJM se dotýká práva věřitele tehdy, kdyby mělo vést ke zmenšení majetku dlužníka a kdyby v jeho důsledku věřitel

nemohl dosáhnout uspokojení své pohledávky z majetku dlužníka, ačkoli – nebýt takové dohody – by se z majetku dlužníka uspokojil (např. rozsudek sp. zn. [20 Cdo 1985/2010](#), sp. zn. [20 Cdo 1540/2010](#)). Pokud by tedy k vypořádání SJM dohodou nedošlo, žalobce by měl možnost domáhat se ve vykonávacím řízení postižení vypořádávaného majetku. Odvolací soud spatřuje v institutu „speciální odpůrčí žaloby“ nástroj ochrany práv třetích osob, který jim umožňuje dosáhnout toho, aby na vypořádaný majetek mohl být veden výkon rozhodnutí, a nástrojem ochrany manžela povinného je návrh na (částečné) zastavení vykonávacího řízení upravený v § 262b o. s. ř. ve spojení s ustanovením § 732 a § 742 o. z., přičemž k případnému kvazi vypořádání SJM tak dojde v řízení, jehož účastníky jsou oba manželé (§ 255 odst. 2 o. z.).“

10. Odvolací soud proto uzavřel, že „při posuzování toho, zda právo třetí osoby bylo dotčeno vypořádáním společného jmění manželů ve smyslu § 737 o. z., je rozhodné, kdy dluh vznikl a zda lze pohledávku třetí osoby uspokojit z jiného majetku dlužícího manžela; pro rozhodnutí o žalobě o určení neúčinnosti vypořádání společného jmění nejsou rozhodné skutečnosti významné pro určení rozsahu postižení společného jmění dle ustanovení § 732 o. z.“.

11. Odvolací soud nepřisvědčil odvolatelce ani v námitce rozporu výkonu práva žalobkyně s dobrými mravy, neboť důvody uváděné odvolatelkou jsou totožné s důvody rozhodnými z hlediska rozsahu postižení majetku dle § 732 a § 742 o. z.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

12. Proti rozsudku odvolacího soudu podává žalovaná dovolání, jehož přípustnost opírá o § 237 o. s. ř.), a uplatňuje dovolací důvod uvedený v § 241a odst. 1 o. s. ř.

13. Dovolatelka tvrdí, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení právní otázky, která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena; tuto otázku formuluje takto: „Mají soudy možnost a, je-li tato otázka vznesena, povinnost aplikovat ustanovení § 732 o. z. a korektiv dobrých mravů v nalézacím řízení, a to při posuzování, zdali byla dotčena práva třetích osob ve smyslu § 737 o. z., nebo mají toliko povinnost aplikovat § 732 o. z. a korektiv dobrých mravů v případě, že je podán návrh na (částečné) zastavení vykonávacího řízení dle § 262b o. s. ř.“

14. Dovolatelka se ztotožňuje s názorem odvolacího soudu, uvádí-li, že smyslem § 737 o. z. je umožnit věřiteli uspokojit se z majetku ušlého ze SJM v důsledku jeho vypořádání, nicméně dále dovolatelka uvádí:

„Ustanovení § 732 o. z., jehož aplikace v nalézacím řízení se dovolatelka domáhá, nově poskytuje ochranu tzv. ‚nedlužnému manželu‘, a to tak, že omezuje míru, do které se věřitel může uspokojit ze SJM v situaci, kdy uplatňuje pohledávku odpovídající výlučnému dluhu jednoho z manželů. Smyslem § 732 o. z. je tedy ochrana podílu nedlužného manžela, kterýžto podíl je hypoteticky vypořádán a vypočítán dle § 742 o. z. (dále též jako ‚vypořádací podíl‘). Jedná se tedy o hmotněprávní pravidlo, které zákon č. 40/1964 Sb. neznal, a dřívější praxe jej tak neměla potřebovat procesně zařadit. Dřívější právní úprava v tomto kontextu znala pouze procesněprávní ochranu vypořádacího podílu nedlužného manžela v podobě žaloby o vyloučení majetku z výkonu rozhodnutí dle § 267 o. s. ř. Od 30. června 2015 má procesněprávní ochrana nedlužného manžela ve vykonávacím řízení podobu návrhu na (částečné) zastavení výkonu rozhodnutí dle § 262b o. s. ř. To, že tato procesní pravidla jsou odrazem výše uvedených hmotněprávních pravidel a že poskytují určitou míru ochrany ve fázi výkonu rozhodnutí, dovolatelka nezpochybňuje.“

Klíčovou otázkou pro uplatnění § 737 o. z. je tak zjištění, zdali byla práva třetí osoby, resp.

věřitele vypořádáním SJM dotčena, tedy zdali se v důsledku vypořádání SJM zúžil majetek dlužníka takovým způsobem, že se pozice věřitele stran uspokojení jeho pohledávky zhoršila. Odvolací soud v napadeném rozsudku nicméně zcela opomíjí dopad § 732 o. z. do hmotného práva a do aplikace § 737 o. z. v nově koncipovaném nalézacím řízení, a v tomto rozsahu dovolatelka považuje jeho právní posouzení za nesprávné. Hmotné právo totiž předpokládá, že se věřitel za splnění podmínek § 732 o. z. nebude moci uspokojit z vypořádacího podílu SJM nedlužného manžela. V důsledku toho pak práva tohoto věřitele podle názoru dovolatelky ani nemohou být dotčena dohodou o vypořádání SJM ve smyslu § 737 o. z., pokud takovou dohodou nepřipadl dlužnému manželovi majetek menší, než jaký by mu podle § 732 o. z. připadnul, pokud by SJM bylo hypoteticky zrušeno a vypořádáno podle § 742 o. z. „Pro splnění podmínek aplikace § 737 o. z. je tedy nutné porovnat stav majetku, resp. vypořádací podíl dlužného manžela po reálně provedeném (a věřitelem napadaném) vypořádání SJM se stavem majetku po provedení hypotetického vypořádání podle § 742 o. z. Pouze pokud se majetek dlužného manžela reálně zmenšil oproti hypotetickému vypořádání dle § 742 o. z., lze hovořit o dotčení práv třetí osoby, resp. věřitele ve smyslu § 737 o. z. Pouze výše naznačeným postupem může tedy soud zjistit, zda byly splněny podmínky § 737 o. z., a pokud zjistí, že jsou tyto podmínky splněny, určit relativní neúčinnost napadaného vypořádání SJM.“ Potud citace dovolání.

Jí samotnou navržený postup považuje dovolatelka „za důsledek správného systematického a teleologického výkladu o. z. a o. s. ř. v tom, že jednak komplexně zohledňuje hmotněprávní ustanovení o. z. upravující manželské majetkové právo, a jednak rychleji a účinněji dosahuje naplnění jejich účelu, tedy ochrany vypořádacího podílu nedlužného manžela, aniž by negativním způsobem dopadal na ochranu práv třetích osob, resp. věřitelů, neboť jim nebrání se uspokojit z jinak postižitelného majetku z vypořádaného SJM. Pokud odvolací soud zakládá svůj právní názor na použití slova ‚postiženo‘ v § 732 o. z., kteréžto slovo na první pohled směřuje jeho procesní analýzu do vykonávacího řízení, jeho posouzení u takového jazykového výkladu nesmí skončit, nýbrž jím pouze začít.“

15. V dalším textu dovolání dovolatelka nastiňuje řešení možných procesních otázek, které by v souvislosti s uplatněním jejího právního názoru mohly vzniknout, včetně účastenství manžela - dlužníka - v řízení; poukazuje i na princip procesní ekonomie. Dovolatelka uzavírá: „V tomto konkrétním případě se dovolatelka se ocitá v situaci, kdy jí hrozí, že proti ní bude vedeno vykonávací řízení či exekuce ve vztahu k nemovitostem, ve kterých žije se svou nezletilou dcerou a které financovala ze svého výhradního majetku, a to na základě výlučného dluhu jejího bývalého manžela, o jehož vzniku nevěděla a s jehož vznikem vyjádřila jasný nesouhlas bez zbytečného odkladu poté, co jehož existenci zjistila. Tuto situaci dovolatelka považuje za rozpornou s dobrými mravy.“ Proto bylo třeba zabývat se otázkou dobrých mravů i účinků výhrady k dluhu (bývalého) manžela již v nalézacím řízení, nikoliv až v řízení vykonávacím.

16. Dovolatelka navrhl, aby odvolací soud zrušil napadený rozsudek i rozsudek soudu prvního stupně a aby věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

III.

Přípustnost dovolání

17. Nejvyšší soud po zjištění, že dovolání je přípustné podle § 237 o. s. ř., že je uplatněn dovolací důvod uvedený v § 241a odst. 1 o. s. ř. a že jsou splněny i další náležitosti dovolání a podmínky dovolacího řízení (zejména § 240 odst. 1, § 241 o. s. ř.), napadené rozhodnutí přezkoumal a zjistil, že dovolání není důvodné.

18. Přípustnost dovolání je založena tím, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení právní otázky, která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena, a to zda při rozhodování o relativní

neúčinnosti vypořádání SJM (§ 737 odst. 1 o. z., věta druhá, v této věci jde o dohodu o vypořádání SJM) má soud přihlížet k tomu, že dluh odpovídající právu (v této věci pohledávce) třetí osoby vznikl manželů - dlužníkovi bez souhlasu druhého z manželů (žalované), a ten nesouhlas projevil vůči věřiteli bez zbytečného odkladu poté, co se o dluhu dozvěděl (§ 732 o. z.), a proto může být společné jmění postiženo jen do výše, již by představoval podíl dlužníka, kdyby bylo společné jmění zrušeno a vypořádáno podle § 742 o. z.

19. Jinak řečeno: Jde o to, zda v případě, že nedlužný manžel řádně uplatní vůči věřiteli nesouhlas s dluhem, a podíl manžela - dlužníka, který by se mu dostal při „normálním“ vypořádání SJM soudem (§ 742 o. z.) by byl dostatečný k úhradě dluhu, lze vyslovit relativní neúčinnost již provedeného vypořádání SJM vůči věřiteli (§ 737 odst. 1 o. z.).

IV. Důvodnost dovolání

20. Vznikl-li dluh jen jednoho z manželů za trvání společného jmění, může se věřitel při výkonu rozhodnutí uspokojit i z toho, co je ve společném jmění (§ 731 o. z.).

21. Vznikl-li dluh jen jednoho z manželů proti vůli druhého manžela, který nesouhlas projevil vůči věřiteli bez zbytečného odkladu poté, co se o dluhu dozvěděl, může být společné jmění postiženo jen do výše, již by představoval podíl dlužníka, kdyby bylo společné jmění zrušeno a vypořádáno podle § 742. To platí i v případě povinnosti manžela plnit výživné nebo jde-li o dluh z protiprávního činu jen jednoho z manželů nebo v případě, že dluh jen jednoho z manželů vznikl ještě před uzavřením manželství (§ 732 o. z.; § 742 o. z. stanoví pravidla pro vypořádání SJM soudem).

22. Vypořádáním jmění nesmí být dotčeno právo třetí osoby. Bylo-li její právo vypořádáním dotčeno, může se třetí osoba domáhat, aby soud určil, že je vypořádání vůči ní neúčinné (§ 737 odst. 1 o. z.).

23. Ustanovení § 731 o. z. má procesní povahu, týká se postupu při uspokojení dluhu jen jednoho z manželů, který vznikl za trvání společného jmění, z toho, co je ve společném jmění. Následující § 732 upravuje výjimky z uplatnění § 731; má taktéž procesní povahu, i když je tu i hmotněprávní aspekt, omezující „odpovědnost společného jmění“ za dluh tam uvedený a za podmínek tam upravených na výši, již by představoval podíl dlužníka, kdyby bylo společné jmění zrušeno a vypořádáno podle § 742 o. z. Toto omezení se však týká jen výše (ceny) podílu, nikoliv konkrétních věcí patřících do společného jmění. To vyplývá již z formulace § 732 o. z.; toto ustanovení neomezuje okruh věcí ve společném jmění (byť i zaniklém), které mohou být postiženy při výkonu rozhodnutí, ale jen výši (cenu) postižitelného podílu. Je tomu tak proto, že až do doby provádění výkonu rozhodnutí proti dlužnému manželovi nelze postavit najisto, zda věci, které mu na základě dohody o vypořádání SJM nebo i jiné právní skutečnosti připadly do výlučného vlastnictví, bude mít ještě v držbě, jaká bude v té době jejich obvyklá cena, resp. cena dosažitelná při dražbě, případně zda budou vůbec zpeněžitelné. Nárok vymáhajícího věřitele (oprávněného) tak směřuje proti masě celého SJM, avšak jen do výše „již by představoval podíl dlužníka, kdyby bylo společné jmění zrušeno a vypořádáno podle § 742“. Tento nárok nelze omezit tím, že by dohoda o vypořádání SJM, kterou by se dlužnému manželovi dostalo majetku, jehož cena by byla v době rozhodování o žalobě podle § 737 odst. 1 o. s. ř. dostatečná k uspokojení třetí osoby (věřitele), část věcí z možného postihu vyloučila v neprospěch třetí osoby.

24. Z uvedeného se podává, že v řízení o relativní neúčinnosti vypořádání společného jmění manželů (§ 737 odst. 1 o. z.) není významné, že žalovaný nedlužný manžel projevil nesouhlas s dluhem vůči věřiteli bez zbytečného odkladu poté, co se o dluhu dozvěděl. V takovém případě může být ve vykonávacím řízení postižena celá masa společného jmění, avšak jen do výše, již by představoval podíl dlužníka, kdyby bylo společné jmění zrušeno a vypořádáno podle § 742 o. z. Uvedené

skutečnosti lze uplatnit návrhem na (částečné) zastavení vykonávacího řízení [§ 262b o. s. ř., § 55 zákona č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád)].

25. Dovolatelka též klade otázku, zda soud v řízení o určení relativní neúčinnosti podle § 737 odst. 1 o. z. má zkoumat, zda uplatněný návrh je v souladu s dobrými mravy. Na této otázce však rozhodnutí odvolacího soudu nespočívá. Odvolací soud k tomu uvedl: „Odvolací soud nepřisvědčil odvolatelce ani v námitce rozporu výkonu práva žalobce s dobrými mravy, neboť důvody uváděné odvolatelkou jsou totožné s důvody rozhodnými z hlediska rozsahu poškození majetku dle § 732 a § 742 o. z.“ Nevyloučil tedy zcela možnost posoudit žalobu z tohoto hlediska, nicméně v dané věci měl za to, že skutečnosti uváděné žalovanou jsou relevantní z hlediska uvedených ustanovení, které poskytují žalobkyni (částečnou) ochranu před důsledky dluhů bývalého manžela. Ostatně jak uvedl soud prvního stupně (bod 27 rozsudku), žalobkyni nelze upírat právo, aby činila kroky k tomu, aby dosáhla uspokojení své vykonatelné pohledávky; to, že mohou být poškozeny i věci, které v důsledku dohody o vypořádání SJM připadly žalované, je důsledek právní úpravy, která hledá rovnováhu v ochraně oprávněných zájmů věřitele i nedlužného manžela a nachází ji v řešení, že věřitel může uspokojit pohledávku z celé masy SJM, avšak jen do výše, již by představoval podíl dlužníka, kdyby bylo společné jmění zrušeno a vypořádáno podle § 742 o. z.; uplatnění tohoto práva není v rozporu s dobrými mravy (§ 2 odst. 3 o. z.) a už vůbec není zneužitím práva (§ 8 o. z.), neboť žalobkyně má ke svému postupu hospodářské důvody.

26. Z uvedeného je zřejmé, že rozhodnutí odvolacího soudu je věcně správné. Proto nezbylo, než dovolání zamítnout [§ 243d písm. a) o. s. ř.].